

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 486/2020-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) prerokoval prijatý návrh [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Melániou Butkovskou, Sama Chalupku 2, Michalovce, vo veci preskúmania rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce Bertotovce č. 121/19/2020 zo 6. augusta 2020 vydaného v konaní podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov a takto

r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Obecného zastupiteľstva obce Bertotovce č. 121/19/2020 zo 6. augusta 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a Obecnému zastupiteľstvu obce Bertotovce na ďalšie konanie.

2. Navrhovateľovi [REDACTED] p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 562,86 € (slovom päťstošesťdesiatdva eur a osemdesiatšesť centov), ktorú mu je obec Bertotovce p o v i n n á vyplatiť na účet JUDr. Melánie Butkovskej, Sama Chalupku 2, Michalovce, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a argumentácia v návrhu

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 17. septembra 2020 doručený návrh [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým sa domáha preskúmania rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce Bertotovce (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) na zasadnutí 6. augusta 2020 ako uznesenie č. 121/19/2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Podľa zistenia ústavného súdu bolo napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva navrhovateľovi doručené 10. septembra 2020.

2. V napadnutom uznesení sa uvádza, že bolo prijaté na zasadnutí obecného zastupiteľstva z 28. mája 2020 pre porušenie povinnosti navrhovateľa ako bývalého starostu obce Bertotovce podať písomné oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia verejnej funkcie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, t. j. do 5. januára 2020, spôsobom a v rozsahu podľa čl. 8 ods. 6 ústavného zákona. Za nepodanie oznámenia bola navrhovateľovi podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona uložená pokuta v sume zodpovedajúcej trojnásobku jeho mesačného platu verejného funkcionára v zmysle čl. 9 ods. 16 ústavného zákona, t. j. vo výške 6 930 €.

3. Podľa navrhovateľa napadnuté rozhodnutie nespĺňa základné náležitosti ako datovanie, keď podľa zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva ide nesporne o rozhodnutie zo 6. augusta 2020, hoci je v úvode rozhodnutia uvedený dátum 28. mája 2020, pričom nie je zrejmé, či ide o dátum rozhodnutia. Podstatným nedostatkom náležitosti je aj neoznačenie orgánu, ktorý ho vydal, v jeho závere s pripojením podpisu oprávnených

osôb. Ako príloha napadnutého rozhodnutia je označená zápisnica z rokovania komisie na ochranu verejného záujmu z 5. marca 2020, ktoré sa však uskutočnilo 6. mája 2020.

4. Navrhovateľ ďalej tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia orgánu verejnej moci. Citujú sa v ňom ustanovenia zákonov s tým, že navrhovateľ mal porušiť povinnosti podľa čl. 8 ods. 1 a 5 ústavného zákona a povinnosti podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“). Z opisu o vzájomnom započítaní daňovej pohľadávky obce vyplývajúcej z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o vyrubení dane vo výške 1 897,76 € spolu s pohľadávkami obce vyplývajúcimi z vyrubenej dane z ubytovania vo výške 963,60 € a nájomného za prenájom pozemkov vo vlastníctve obce spoločnosti [REDAKOVANÉ], na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov vo výške 3 351,17 € podľa navrhovateľa nie je možné vyvodiť, či bolo v rozpore so zákonom, či ho podpísal navrhovateľ alebo niekto iný a čo preukazuje. Nie je zrozumiteľné a jasné, či daná skutočnosť je v prospech alebo v neprospech navrhovateľa.

5. Výrok napadnutého rozhodnutia nekorešponduje s odôvodnením. Nie je možné ustáliť: a) či sa navrhovateľovi vytýka porušenie povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona alebo zo zákona o majetku obcí, b) na základe akých úvah možno považovať za poskytnutie výhody v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona konanie, ktorým sa daňová pohľadávka obce vyplývajúca z právoplatného rozhodnutia o vyrubení dane žiadnym spôsobom nevymáhala a nepoužili sa prostriedky smerujúce k vymoženiu povinnosti uhradiť daň v období 6 mesiacov od jej právoplatnosti, ak nedošlo ku škode ani k uplynutiu premlčacej doby, c) či započítanie pohľadávok nejako súvisí s konaním o ochrane verejného záujmu a zamedzení rozporu záujmov proti navrhovateľovi, resp. akým spôsobom, d) z akej hodnotiacej väzby dôkazov bol ustálený skutkový stav veci, z ktorého vychádzalo obecné zastupiteľstvo pri rozhodovaní, resp. na základe akých podkladov a z nich vyplývajúcich záverov bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku. Napadnuté rozhodnutie preto navrhovateľ považuje za nepreskúmateľné a nespĺňajúce predpoklady ústavne konformného rozhodnutia orgánu verejnej moci či atribúty na kvalitu rozhodnutia orgánu verejnej moci.

6. Navrhovateľ konštatuje v jeho konaní nedodržanie princípov spravodlivého procesu tým, že obecné zastupiteľstvo sformulovalo svoje rozhodnutie zmätočným a nepreskúmateľným spôsobom. Napadnuté rozhodnutie je podľa neho potrebné považovať za rozporné s ústavnými princípmi, za arbitrárne, nepreskúmateľné a nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

7. Navrhovateľ uviedol, že nie je verejným funkcionárom podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, preto nemal povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. V období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie totiž nerozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám. Nekonanie v čase od právoplatnosti rozhodnutia č. 2810110151 o vyrubení dane z nehnuteľností (21. mája 2018) do zániku funkcie (7. decembra 2018) nemožno podľa neho považovať za výhodu, ktorú poskytol spoločnosti [REDAKOVANÉ], ani za iné konanie v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona a ani za konanie, ktorým by porušil jemu zverenú právomoc a oprávnenia zákonom o majetku obcí. Navrhovateľ uviedol, že jeho zdravotný stav je dlhodobo zhoršený, a priložil lekársku správu.

8. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že napadnuté rozhodnutie zrušuje. Zároveň navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania, ktorú je obec Bertotovce povinná vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne.

II.

Vyjadrenie obecného zastupiteľstva a replika navrhovateľa

9. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 486/2020-13 z 13. októbra 2020 prijal návrh na ďalšie konanie. Zároveň listom zo 14. októbra 2020 vyzval obecné zastupiteľstvo na vyjadrenie k nemu.

10. Obecné zastupiteľstvo vo svojom vyjadrení z 21. októbra 2020 uviedlo, že ako príslušný orgán podľa čl. 9 ods. 1 písm. b) ústavného zákona začalo konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 ústavného zákona na podklade rozhodnutia komisie na ochranu verejného záujmu zo 6. mája 2020 o skutočnostiach nasvedčujúcich porušeniu povinností podľa čl. 8 ústavného zákona tým, že (navrhovateľ) v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám. Oznámenie o začatí konania prijaté uznesením obecného zastupiteľstva č. 116/16/2020 z 28. mája 2020 a 11. júna 2020 bolo navrhovateľovi doručené do vlastných rúk. Ten sa k predmetu konania v stanovenej lehote nevyjadril. Obecné zastupiteľstvo následne 6. augusta 2020 prijalo napadnuté rozhodnutie.

11. K náležitostiam napadnutého rozhodnutia obecné zastupiteľstvo uviedlo, že uvedený dátum 28. mája 2020 je potrebné považovať za chybu v písaní. Upriamilo pozornosť na procedúru prijímania rozhodnutia podľa čl. 9 ústavného zákona, na princípy a pravidlá zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“), na pravidlá rokovania obecného zastupiteľstva. V súlade s nimi bol návrh programu zasadnutia zverejnený v pozvánke na 19. zasadnutie obecného zastupiteľstva, pričom bod 4 sa týkal návrhu na rozhodnutie podľa ústavného zákona. Z priebehu zasadnutia zo 6. augusta 2020 bola vyhotovená i zápisnica, ktorá je zverejnená na úradnej tabuli a webovom sídle obce. Napadnuté rozhodnutie obsahuje uvedenie čísla, z jeho obsahu je zrejmé, kto rozhodol, kedy bolo konanie začaté, ako prebiehalo a kedy sa skončilo. Aj z tvrdení navrhovateľa je zjavné, že presne identifikoval rozhodnutie, subjekt, ktorý ho vydal, i dátum vydania. Nemožno mať s ohľadom na zverejnené písomné podklady i na špecifickú procedúru rokovania a prijímania rozhodnutí pochybnosti o dni prijatia napadnutého rozhodnutia a táto skutočnosť nemôže mať z uvedeného dôvodu vplyv na zákonnosť prijatého rozhodnutia.

S poukazom na judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 154/2019, IV. ÚS 635/2012, I. ÚS 701/2014, II. ÚS 284/2014) pisárske chyby na tom nič nemenia.

11.1 Túto argumentáciu je možné použiť aj na námietku navrhovateľa o nesprávnosti dátumu rokovania komisie na ochranu verejného záujmu, pretože z vyhotovenej zápisnice je hneď z jej úvodu nepochybné, kedy sa uskutočnilo konanie tohto orgánu (6. mája 2020). Zrejma pisárska chyba v uvedení nesprávneho dátumu pri podpise členov komisie nemá vplyv na spochybnenie rokovania komisie ani dátumu jej konania.

11.2 Namietané neoznačenie orgánu, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, nepovažuje obecné zastupiteľstvo za podstatný nedostatok napadnutého rozhodnutia. Upriamilo v tomto smere pozornosť na a) explicitné neupravenie náležitostí rozhodnutia podľa čl. 9 ústavného zákona, ako aj vo vzťahu k náležitostiam podpisovej doložky, b) na špecifiká konania a spôsobu rozhodovania obecného zastupiteľstva ako kolektívneho orgánu, c) na uznesenie ako vonkajší výraz rozhodovacej činnosti kolektívneho orgánu podľa stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2012. Obecné zastupiteľstvo pri prijímaní uznesení rozhoduje hlasovaním podľa zákona o obecnom zriadení, v závere uznesenia sú uvedené mená, priezviská a podpisy poslancov, ktorí za rozhodnutie hlasovali. U napadnutého rozhodnutia je preto už z formy uznesenia a zo spôsobu jeho prijímania jasné, o rozhodnutie akého konkrétneho orgánu ide. Nie je preto potrebné označenie konajúceho orgánu uvádzať aj do záveru uznesenia. Je to zrejmé z úvodných častí samotného uznesenia, kde sa uvádza „*Obecné zastupiteľstvo obce Bertotovce na svojom zasadnutí...*“, preto nemožno mať pochybnosť o orgáne, ktorý ho prijal, a označenie konajúceho orgánu nie je potrebné opätovne uvádzať aj k výsledku hlasovania jednotlivých poslancov v závere rozhodnutia. Namietané neoznačenie orgánu nemožno považovať za vadu napadnutého rozhodnutia a vyvodit' z toho jeho nezákonnosť. Naopak, ide o formálne perfektné rozhodnutie, splňajúce náležitosti podľa ústavného zákona a osobitosti procesu schvaľovania obecným zastupiteľstvom.

12. Námietky vo vzťahu k výroku a odôvodneniu napadnutého rozhodnutia nie sú podľa obecného zastupiteľstva dôvodné. S poukazom na znenie výroku je absolútne zrejmá identifikácia konania navrhovateľa (nepodanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného

zákona v lehote do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu funkcie, čiže v termíne do 5. januára 2020), ako aj identifikácia príslušných ustanovení ústavného zákona, na základe ktorých sa rozhodlo. Z odôvodnenia je zrejmé, že navrhovateľ bol povinný podať oznámenie, keďže okrem iného rozhodol v období dvoch rokov pred skončením výkonu funkcie o poskytnutí alebo o povolení inej podpory, resp. výhod, ako to predpokladá čl. 8 ods. 1 ústavného zákona tým, že nevymáhal pohľadávku obce vyplývajúcu z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia obce. Vytýkané porušenie zákona o majetku obcí nie je v žiadnom prípade v rozpore s porušením povinnosti podľa ústavného zákona. Samotné nevymáhanie pohľadávky obce vyplývajúcej z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia obce je porušením zákona o majetku obcí, (je) identifikované v odôvodnení rozhodnutia a predstavuje poskytnutie výhody, čím u navrhovateľa boli splnené podmienky na vznik povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Dokonca aj v prípade nerozhodnutia navrhovateľom o poskytnutí podpory, resp. výhod uvedených v napadnutom rozhodnutí by bol navrhovateľ povinný toto oznámenie podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podať (IV. ÚS 635/2012, I. ÚS 154/2019). Argumentácia navrhovateľa, že nie je verejným funkcionárom podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona (a preto nemal povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona), preto nemá oporu v ústavnej úprave ani v konštantnej judikatúre. Citované rozhodnutia ústavného súdu obsahujú zvýraznenie častí odôvodnení, podľa ktorých pre splnenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nie je rozhodujúce, že verejný funkcionár (ne)vykonával rozhodovaciu činnosť uvedenú v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Jeho povinnosťou bolo v konkrétnych okolnostiach veci deklarovat' absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona alebo deklarovat' úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona spolu s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona.

12.1 Výrok napadnutého rozhodnutia podľa obecného zastupiteľstva spĺňa požiadavky podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona i judikatúry ústavného súdu. Obsahuje skutkovú vetu s opisom konkrétneho konania, resp. opomenutia (nepodania oznámenia v lehote), ktorým sa mal navrhovateľ dopustiť porušenia konkrétnych povinností, je v ňom

uvedené porušené ustanovenie ústavného zákona, exaktne je uvedená sankcia za porušenie, ako aj právna norma.

12.2 Reagujúc na námietku navrhovateľa o nedostatočnosti odpovede na otázku, z akých podkladov a záverov bolo výrokom napadnutého rozhodnutia rozhodnuté, obecné zastupiteľstvo uviedlo, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a jeho prílohy (najmä rozhodnutie č. 2810110151 zo 7. mája 2018, dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov z 21. decembra 2018) dávajú dostatočný podklad na konanie podľa čl. 9 ústavného zákona a uloženie zodpovedajúcej sankcie. Skutkový stav považuje obecné zastupiteľstvo za zistený správne a v dostatočnom rozsahu, rozhodnutie je riadne odôvodnené, dostatočne sú konkretizované dôkazy a úvahy, ktorými sa riadilo. Navrhovateľ mal možnosť vyjadriť sa k predmetu konania, toto právo však nevyužil. Ani v priebehu konania o ochrane verejného záujmu, ani vo svojom návrhu neuviedol žiadne relevantné informácie alebo skutočnosti spôsobilé spochybníť zákonnosť a dôvodnosť postupu obecného zastupiteľstva a napadnutého rozhodnutia. Obecné zastupiteľstvo poukázalo aj na rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 125/2016, II. ÚS 787/2016 a III. ÚS 632/2017), ktorými judikoval, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi.

12.3 Obecné zastupiteľstvo označilo námietky navrhovateľa o plnení všetkých zákonných povinností počas pôsobenia vo funkcii a o zlom zdravotnom stave za nerelevantné pre rozhodnutie o nesplnení povinnosti podľa čl. 8 ústavného zákona a o výške uloženej sankcie. Argumentáciu navrhovateľa nepovažuje za dôvodnú a spôsobilú spochybníť zákonnosť a ústavnosť napadnutého rozhodnutia, obecným zastupiteľstvom bol v konaní dodržaný ústavne aprobovaný postup a vydalo rozhodnutie v súlade s ústavou a príslušnými právnymi predpismi. Obecné zastupiteľstvo navrhlo napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať náhradu trov konania.

13. Ústavný súd umožnil navrhovateľovi vyjadriť sa k vyjadreniu obecného zastupiteľstva. Navrhovateľ v replike z 28. októbra 2020 uviedol, že uznesenie je individuálnym právnym aktom vydaným v konaní *sui generis*, ktorým sa rozhoduje o právach a povinnostiach konkrétnej osoby a má sankčný charakter. Vytýkané pochybenia

nie sú zjavnými pisárskymi chybami, možno mať vzhľadom na ne vážne pochybnosti o dátumoch uskutočnenia krokov predchádzajúcich rozhodnutiu, o spôsobe a čase prijatia. Dané uznesenie sa javí ako účelové a vytvára priestor na možné zneužívanie ústavného zákona. Je neprípustné, aby sa akceptovali takéto chyby a aby sa navrhovateľ mal domnievať, že ide o uznesenie z takého alebo iného dátumu. Sankcionovaná osoba, navrhovateľ, musí mať 100 % istotu, že v uznesení je uvedená pravda, nie sa len domnievať, preto takéto skutočnosti majú vplyv na zákonnosť prijatého rozhodnutia. Predmetom judikatúry uvedenej obecným zastupiteľstvom sú rozhodnutia s inými chybami, neporovnateľné s vytýkanými v tejto veci, preto je irelevantná. Napadnuté rozhodnutie má sankčný charakter, stáva sa exekučným titulom, preto z dôvodu dôveryhodnosti a právnej istoty sa má označiť v závere konajúcim orgánom, inak spolu s ostatnými chybami vyzerá ako skúšobná verzia rozhodnutia.

13.1 K otázke poskytnutia výhody navrhovateľ uviedol, že bol vo funkcii starostu od právoplatnosti a vykonateľnosti danej daňovej pohľadávky len 6 mesiacov, so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], zostáva obec v obchodných vzťahoch aj po zániku funkcie navrhovateľa, o čom svedčí aj priložená faktúra č. 2019004 z obdobia 1/2019 – 2/2019 a faktúra č. 2020040 z 2. júla 2020.

13.2 Obecné zastupiteľstvo nevykonalo dokazovanie dostatočne, na takomto základe nesprávne konkretizovalo nesplnenú alebo porušenú povinnosť alebo obmedzenie a dospelo k nesprávnym záverom o tom, aké (ne)konanie navrhovateľa považovalo za porušenie čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a preto výrok napadnutého rozhodnutia nekorešponduje s odôvodnením. Obecné zastupiteľstvo dospelo k záveru, že navrhovateľ poskytol výhodu spoločnosti [REDAKOVANÉ] v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, čo nie je pravda.

13.3 Postupom a rozhodnutím vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov neboli vo vzťahu k navrhovateľovi dodržané princípy spravodlivého procesu tým, že obecné zastupiteľstvo svoje rozhodnutie sformulovalo zmätočným a nepreskúmateľným spôsobom, nevykonalo dokazovanie dostatočne a na základe takto vykonaného dokazovania dospelo k nesprávnym záverom o poskytnutí výhody v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Vzhľadom na to je potrebné napadnuté rozhodnutie považovať za rozporné s týmito ústavnými princípmi a ako také aj za arbitrárne. Uvedené

informácie a skutočnosti sú relevantné a spôsobilé spochybniť zákonnosť a dôvodnosť postupu a rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Navrhovateľ zotrval na svojom návrhu a uplatnil si nárok na náhradu ďalších trov konania.

III.

Relevantná právna úprava

14. Podľa § 234 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd preskúma, či rozhodnutie orgánu verejnej moci príslušného na konanie a rozhodovanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „príslušný orgán verejnej moci“) je v súlade s ústavou a príslušnými právnymi predpismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov.

14.1 Podľa § 234 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd prihliadne iba na tie pochybenia príslušného orgánu verejnej moci, ktoré znamenali porušenie navrhovateľových základných práv a slobôd.

14.2 Podľa § 239 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd nálezom zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, ak zistí, že a) rozhodnutie nie je v súlade s ústavou alebo príslušnými právnymi predpismi vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, b) rozhodnutie je nepreskúmateľné alebo c) príslušný orgán verejnej moci nedostatočne alebo nesprávne zistil skutkový stav.

14.3 Podľa § 239 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší rozhodnutie príslušného orgánu verejnej moci a vec mu vráti na ďalšie konanie, je tento orgán verejnej moci viazaný právnym názorom ústavného súdu.

15. Podľa čl. 2 ods. 1 písm. o) ústavného zákona je takýmto verejným funkcionárom aj starosta obce.

15.1 Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

15.2 Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), p), r), u) až zp), ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie zakazuje

a) byť zamestnaný v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu u tých osôb, ak je jeho mesačná odmena v tomto zamestnaní vyššia ako 10-násobok minimálnej mzdy,

b) byť členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu tých osôb,

c) byť spoločníkom, členom alebo akcionárom tých osôb,

d) mať uzatvorenú zmluvu o prokúre, mandátnu zmluvu, komisionársku zmluvu, zmluvu o sprostredkovaní, zmluvu o obchodnom zastúpení, zmluvu o tichom spoločenstve alebo darovaciu zmluvu s týmito osobami,

e) mať uzatvorenú zmluvu, ktorej obsahom je oprávnenie konať v mene tých osôb.

15.3 Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie...

15.4 Podľa čl. 9 ods. 1 písm. b) ústavného zákona konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonáva obecné zastupiteľstvo, ak ide o verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 písm. o) a p).

15.5 Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 8

uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

15.6 Podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona orgán podľa odseku 1 umožní verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie, aby sa vyjadril ku konaniu; ak je to potrebné, vykoná ďalšie dokazovanie.

15.7 Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

15.8 Podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona orgány verejnej moci a právnické osoby sú povinné na žiadosť orgánu, ktorý vykonáva konanie podľa odseku 1, oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie podľa tohto ústavného zákona. Za nesplnenie tejto povinnosti a povinnosti podľa čl. 2 ods. 4 môže tento orgán uložiť štatutárnemu orgánu alebo predsedovi štatutárneho orgánu orgánov verejnej moci a orgánov právnických osôb pokutu vo výške určenej v odseku 10 písm. a), a to aj opakovane.

15.9 Podľa čl. 11a ústavného zákona na konanie orgánu uvedeného v čl. 7 ods. 5 podľa čl. 9 až 11 sa primerane použijú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní.

16. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom verejnej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Orgán verejnej moci, ktorý vo veci koná, vydáva rozhodnutie, ktoré musí spĺňať všetky kritériá vyžadované právnou úpravou.

16.1 Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry vo veciach rozhodovania podľa tohto ústavného zákona, ústavný súd musí mať na zreteli, že pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, koncepciu a interpretáciu právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu a pri riešení konkrétnych prípadov nesmie opomíňať, že prijaté riešenie musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07). Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci – bez ohľadu na jej prípadnú obťažnosť – predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ochrany práv, a preto prílišná formálnosť alebo povrchnosť dôkazného konania je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu (m. m. IV. ÚS 182/07).

16.2 Ústavný súd v minulosti zdôraznil, že povinnosť orgánov verejnej moci, ktoré majú právomoc rozhodovať v konaní upravenom všeobecne záväznými právnymi predpismi o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia dôkazy, ktoré vykonal, zdroj toho-ktorého dôkazu, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s ťažiskovými návrhmi a námietkami účastníkov), obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (v prerokúvanom prípade spojené s právom na inú právnu ochranu), sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu konajúceho orgánu verejnej moci a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou konajúceho orgánu verejnej moci (II. ÚS 188/2014).

16.3 Naproti tomu v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi (navrhovateľovi), ktorý pre úspešnosť v konaní pred ústavným súdom musí preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil,

a preto nebol dôvod na to, aby bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ktorého súčasťou je spravidla aj pokuta (II. ÚS 125/2016, II. ÚS 787/2016, III. ÚS 632/2017).

17. Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 356/08 uviedol, že skutkové vymedzenie vytýkaného porušenia musí byť v rozhodnutí uvedené natoľko dostatočne a presne, aby ho nebolo možné dodatočne zamieňať za dôvod iný, ktorý v čase rozhodovania nebol „v hre“. Zároveň potom platí, že dodatočné (do)vysvetlenie skutočného dôvodu je právne bezvýznamné.

17.1 Zodpovednosť podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je zodpovednosťou verejnoprávnou (III. ÚS 132/2015), čo sa okrem iného prejavuje aj v požiadavke takej formulácie výroku meritórneho rozhodnutia, ktorá bráni zameniteľnosti sankcionovaného skutku. Nejde o požiadavku samoučelnú či akademickú. Naopak, má významné procesné a v konečnom dôsledku i hmotnoprávne dopady na páchatel'a skutku (napr. pri skúmaní procesnej prekážky *rei iudicatae* brániacej dvojitému potrestaniu za ten istý skutok; III. ÚS 34/2016). Výrok rozhodnutia (o čom a ako rozhodol) tvorí jeho jadro, a preto musí byť zásadne presný, konkrétny a správny (III. ÚS 662/2014).

17.2 Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu (konkrétne čl. 9 a nasl.), v rámci ktorého príslušný orgán verejnej moci (čl. 9 ods. 1) v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich im predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona). Obecné zastupiteľstvo musí preto vykonať dokazovanie z úradnej povinnosti a na základe vykonaného dokazovania v potrebnom rozsahu konkretizovať, akú povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil (III. ÚS 229/2017).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Ústavný súd konštatuje, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že navrhovateľ nepodal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v stanovenej lehote. Podľa navrhovateľa je však sporné, či sa na neho skutočne vzťahovala povinnosť oznámenie podať. V tejto súvislosti považuje navrhovateľ za rozhodujúcu otázku, či popri nespornom fakte, že bol verejným funkcionárom uvedeným v prvej časti prvej vety čl. 8 ods. 1 ústavného zákona (starosta obce), došlo v jeho prípade k naplneniu aj druhej podmienky uvedenej v tej istej vete. V konkrétnych skutkových okolnostiach ide o otázku, či navrhovateľ v rozhodnom období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí výhody právnickej osobe, a to obchodnej spoločnosti [REDACTED]. Ďalej navrhovateľ argumentoval nedostatkom podstatných náležitostí (dátum a označenie orgánu), nezrozumiteľnosťou odôvodnenia, rozporom výroku s odôvodnením, nepreskúmateľnosťou, zmätočnosťou a arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia.

19. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a jeho príloh ústavný súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa sú z prevažnej časti dostačujúce na spochybnenie zákonnosti a ústavnosti napadnutého rozhodnutia. Obecné zastupiteľstvo založilo svoj záver o tom, že zo strany navrhovateľa došlo k poskytnutiu výhody právnickej osobe – obchodnej spoločnosti [REDACTED], oproti iným fyzickým osobám alebo právnickým osobám (daňovníkom), na tom základe, že „*daňovú pohľadávku obce, vyplývajúcu s právoplatného a vykonateľného Rozhodnutia o vyrubení dane žiadnym spôsobom nevymáhal a nepoužil žiadne prostriedky smerujúce k vymoženiu povinnosti uhradiť daň vyplývajúcej z tohto rozhodnutia*“. Obecné zastupiteľstvo tento svoj záver podporilo aj odkazom na porušenie § 7 zákona o majetku obcí. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôkazmi, na základe ktorých k takémuto záveru obecné zastupiteľstvo dospelo, boli rozhodnutie č. 2810110151 zo 7. mája 2018 a dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov z 21. decembra 2018.

20. Podľa názoru ústavného súdu je záver obecného zastupiteľstva o poskytnutí výhody označenej právnickej osobe prinajmenšom predčasný, pretože takýto záver nie je možné bez ďalšieho vyvodit' z dôkazov označených v rozhodnutí. Slovo výhoda ako „okolnosť, situácia priaznivejšia pre niekoho, niečo vo vzťahu k niekomu, niečomu inému“ (Red. KAČALA, J. – PISÁRČIKOVÁ, M. – POVAŽAJ, M. *Krátky slovník slovenského jazyka*. 4. doplnené a upravené vydanie. Bratislava : Veda, 2003.) vo svojom lexikálnom význame obsahuje súvzťažnosť k iným osobám, resp. veciam. To znamená, že konkrétnu (priaznivejšiu) skutočnosť je možné posúdiť ako výhodu jedine priamym porovnaním s inou, podobnou (nepriaznivejšou) skutočnosťou. Aj v právnych normách sa pojem výhoda objavuje pomerne často, a to niekedy samostatne, inokedy s rôznymi prívlastkami ako neprímeraná, materiálna, trhová a podobne.

21. Obecné zastupiteľstvo považovalo za dostatočné odôvodniť napadnuté rozhodnutie všeobecným odkazom na ostatných daňovníkov, teda fyzické osoby a právnické osoby, ktorým opísaná výhoda nebola poskytnutá. Takéto odôvodnenie je však pre účely konania o ochrane verejného záujmu nedostatočné. Bez uvedenia jednoznačného a faktického porovnania s iným konkrétnym daňovníkom (tzn. najmenej jedným), u ktorého by navrhovateľ vo funkcii verejného funkcionára pristúpil k vymáhaniu obdobnej pohľadávky na dani z nehnuteľnosti za menej výhodných podmienok oproti porovnáwanej spoločnosti [REDACTED], má ústavný súd vážnu pochybnosť o odôvodnenosti záveru, že navrhovateľ skutočne výhodu poskytol. Z obsahu rozhodnutia nie je zrejmé ani to, aký bol bežný postup pri vymáhaní pohľadávok z rozhodnutí o vyrubení dane a ako sa tento postup vo vzťahu k porovnáwanej spoločnosti odlišoval. Ústavný súd z obsahu rozhodnutia nezistil, že by základom pre napadnuté rozhodnutie bol akýkoľvek dôkaz v tomto smere, resp. ak bol, tak nebol v dôvodoch výslovne spomenutý. Obecné zastupiteľstvo pritom disponovalo právomocami podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona, ktoré mohlo a malo využiť na zabezpečenie dôkazov umožňujúcich preskúmateľne odôvodniť, či faktický odklad platenia dane poskytnutý spoločnosti [REDACTED], je, ako sa domnieva, poskytnutou výhodou. Z dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov z 21. decembra 2018 navyše vyplýva, že obec Bertotovce prenajíma spoločnosti [REDACTED], pozemky

vo vlastníctve obce (nájomné bolo predmetom samotného započítania), a preto by táto skutočnosť (aj vzhľadom na ďalší právny vzťah, predmetom ktorého je realizácia povodňových záchranných prác, údržba ciest a verejného priestranstva, o ktorých svedčia navrhovateľom predložené faktúry z júna 2020 a zoznam faktúr za február 2019) mala byť jasne a zrozumiteľne zohľadnená v prípade, že obecné zastupiteľstvo dospeje k záveru, že došlo k poskytnutiu výhody tejto spoločnosti.

22. Ani dôvody napadnutého rozhodnutia v časti o započítaní pohľadávky a o tvrdenom porušení zákona o majetku obcí neobjasňujú skutkový stav vo vzťahu k posúdeniu možného poskytnutia výhody navrhovateľom. Ústavný súd nevyklučuje, že navrhovateľ mohol porušiť ustanovenia zákona o majetku obce, resp. zákona o obecnom zriadení, ale akékoľvek zanedbanie povinností vyplývajúcich z týchto predpisov automaticky neznamená porušenie ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (ak verejnému funkcionárovi z tohto porušenia zároveň neplynie prospech). Ak starosta obce poruší, resp. zanedbá povinnosti pri výkone svojej funkcie, zákon o obecnom zriadení upravuje prostriedky, ktoré obecné zastupiteľstvo môže, resp. musí v takom prípade použiť na to, aby sa proti starostovi obce vyvodila zodpovednosť (III. ÚS 479/2017).

23. Obecné zastupiteľstvo v konaní podľa ústavného zákona vykonáva dokazovanie z úradnej povinnosti a na jeho základe musí v potrebnom rozsahu konkretizovať, akú povinnosť (alebo obmedzenie) ustanovenú ústavným zákonom alebo zákonom verejný funkcionár nesplnil alebo porušil. Dôsledkom toho potom je, že verejný funkcionár nie je sám povinný preukazovať, že splnil alebo neporušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom. Skutočnosť, že ostal po začatí konania prípadne nečinný alebo nebol v konaní dostatočne aktívny, nemôže ísť na jeho ťarchu. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu verejný funkcionár nemá tzv. dôkazné bremeno, na základe ktorého by bol povinný preukazovať alebo vyvracať skutočnosti, ktoré majú vplyv na rozhodnutie obecného zastupiteľstva. Na základe toho ústavný súd vyslovuje názor, že nemožno vyhodnotiť v neprospech navrhovateľa skutočnosť, na ktorú poukázalo obecné

zastupiteľstvo vo svojom vyjadrení k návrhu, že navrhovateľ v konaní na výzvu nereagoval, nenamietal zákonnosť a dôvodnosť postupu obecného zastupiteľstva (m. m. IV. ÚS 182/07).

24. K argumentácii obecného zastupiteľstva konštantnou judikatúrou ústavného súdu (bod 12) ústavný súd uvádza, že bez ohľadu na relevanciu záverov a dôvodov v nej obsiahnutých obecné zastupiteľstvo na nich svoje napadnuté rozhodnutie nezaložilo. Nemôže preto takýmto odkazom až vo vyjadrení k návrhu dodatočne dopĺňať odôvodnenie už vydaného rozhodnutia o skutočné dôvody (I. ÚS 356/08), a preto nemá ústavný súd dôvod na ňu podrobnejšie reagovať.

25. Skutkový stav, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva, zjavne nepostačuje na vyvodenie záveru, že navrhovateľ splnil podmienky uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona zakladajúce jeho povinnosť podať vyhlásenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Dôvody rozhodnutia neumožňujú vôbec preskúmať, či navrhovateľ skutočne konal tak, že poskytol konkrétnemu právnomu subjektu (daňovníkovi) výhodu. V dôsledku nedostatočného zistenia skutkového stavu potrebného pre vyvodenie záveru, že navrhovateľ spadá pod okruh subjektov uvedených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a zmätočné. Neboli preto dodržané procesné zásady zaručujúce právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 a nasledujúcimi ústavy (IV. ÚS 1/07).

26. Námietky navrhovateľa smerujúce proti výroku napadnutého rozhodnutia sú dôvodné, pokiaľ namietajú nesúlاد odôvodnenia rozhodnutia s výrokom. Výrok rozhodnutia má obsahovať okrem opísania zákonnej povinnosti, ktorej porušenie sa konštatuje, a uvedenia textu ústavného zákona obsahujúceho aplikovanú právnu normu (pravidlo) s jeho číselným označením aj tzv. skutkovú vetu, v ktorej je zo zákona vyplývajúca povinnosť individualizovaná na okolnosti konkrétneho prípadu a na osobu konkrétneho verejného funkcionára. V prípade navrhovateľa má z tejto individualizácie vyplývať, že ide o verejného funkcionára podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, ktorého normatívny text obsahuje pri vymedzení okruhu dotknutých subjektov zloženú hypotézu.

Verejný funkcionár v nej uvedený musí spĺňať dve kumulatívne podmienky, ktoré sú na základe odkazu uvedeného v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona predpokladom pre vznik povinnosti (a následne aj jej porušenia) podať oznámenie. Prvou podmienkou je, že ide o verejného funkcionára uvedeného v čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), p), r), u) až zp) ústavného zákona, a druhou, že tento funkcionár v rozhodnom čase (2 roky pred skončením verejnej funkcie) rozhodoval (konal) vo vzťahu k fyzickým osobám alebo právnickým osobám spôsobom predpokladaným ústavným zákonom (o poskytnutí štátnej pomoci, poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov).

27. Ústavný súd opakuje, že takéto vymedzenie spĺňajúce požiadavku individualizácie osoby má byť obsahom skutkovej vety. Ide o štandardné vymedzenie individualizovaného (vecne a osobne) skutku v ponímaní aplikácie právnych sankcií, za ktoré nesie sankciu uplatňujúci orgán zodpovednosť (okrem iného) vo vzťahu k prieskumu jeho rozhodnutia v tomto prípade ústavným súdom (IV. ÚS 182/2020).

27.1 Ústavný súd dopĺňa, že k nedostatkom skutkovej vety ako náležitosti výrokovej časti rozhodnutia sa už vyjadril vo svojich rozhodnutiach vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v tom zmysle, že «esenciálnou náležitosťou výroku rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je skutková veta, t. j. opis a špecifikácia konkrétneho konania alebo opomenutia, ktorým sa mal verejný činiteľ dopustiť porušenia konkrétnych povinností upravených ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Vo výroku rozhodnutia nepostačuje len uviesť výpočet ustanovení ústavného zákona, ku ktorých porušeniu malo dôjsť. Výrok rozhodnutia musí umožňovať jednoznačnú identifikáciu eventuálneho protiústavného skutku verejného činiteľa, pričom nesmie byť v rozpore s obsahom odôvodnenia rozhodnutia.» (nález sp. zn. III. ÚS 360/2017 z 3. júla 2017).

28. Na základe východísk prezentovaných v bodoch 16 až 17.2 a dôvodov uvedených v bodoch 19 až 27 tohto nálezu ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva nespĺňa atribúty kladené na kvalitu rozhodnutia orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ústavným zákonom, primárne z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu obecným zastupiteľstvom, preto ho ústavný súd podľa § 239 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil obecnému zastupiteľstvu na ďalšie konanie. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia ústavný súd nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k ďalším námietkam navrhovateľa.

29. Ústavný súd na záver pripomína, že prípadné ďalšie rozhodnutie obecného zastupiteľstva musí spĺňať zákonné požiadavky vo všetkých jeho častiach, to znamená, že z jeho výrokovej časti, konkrétne z jeho skutkovej vety musí byť zrejmá individualizácia osoby verejného funkcionára a jeho konania, resp. opomenutia, ktoré je v rozpore s ústavným zákonom. Odôvodnenie musí potom dať dostatočnú odpoveď na otázku, na základe ktorých podkladov a z nich vyplývajúcich záverov orgán verejnej moci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Odôvodnenie sa týka aj právneho posúdenia dotknutého skutku ako deliktu a sankcie uloženej podľa ústavného zákona.

V.

Trovy konania

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

31. Ústavný súd zastáva názor, že podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) patrí navrhovateľovi, vychádzajúc z priemernej mzdy zamestnanca

hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2019 vo výške 1 062 € a zo skutočnosti, že predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi, náhrada trov konania za tri úkony právnej služby v hodnote 177 €, ktoré podľa obsahu spisu právna zástupkyňa preukázateľne vykonala v roku 2020 – 1. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky, 2. písomné podanie na súde – návrh podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, 3. písomné podanie na súde – vyjadrenie podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky. Zároveň mu patrí režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky spolu v sume 31,86 €. Ústavný súd priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v celkovej sume 562,86 € (531 € + 31,86 €), pretože ústavný súd nepovažoval za preukázané, že advokátka navrhovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky.

32. Náhradu trov konania je obec Bertotovce povinná uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu